

Riječ i slava

Riječ i slava Apostol Ivan, apostol ljubavi, oduševljeno piše u svojoj 1. poslanici crkvi u Efezu, 1.Iv.1:4, „Mi vam ovo pišemo da vaša radost bude potpuna. Ovo je poruka koji smo čuli od njega i objavljujemo vama, da je Bog svjetlost i u njemu uopće nema tame.“ Ovdje se krije veliko bogatstvo o kojem Ivan piše crkvi.

U. Post.1:3 Bog izgovara, „Svjetlost budi!“ i tako je bilo. „Reče Bog ... i vidje Bog.“ Bog prvo kaže, a zatim to vidi u vidljivoj stvarnosti. No prije toga, On je to već imao u svojoj nutrini.

Kakva vrsta svjetlosti se pojavila u 3. stihu i preobrazila bezobličnu pustoš? To je bila Njegova prisutnost, tj svjetlost Božje slave – stvaralačka sila koja je izvor svega materijalnog. To svjetlo nije bilo od sunca – prema Pismu vidimo da se sunce pojavilo tek 4. dan (Post.1:14-19). Dakle, to nije bilo sunce nego svjetlo Njegove slave, sama Božja prisutnost. Dok Bog nije oslobodio svoju riječ to se nije dogodilo.

Božja Riječ – nositeljica slave

Tu imamo jedno važno otkrivenje – Riječ Božja je donijela slavu. Riječ Božja je nositeljica Božje slave, posuda koja nosi Božju slavu. A slava je vidljiva, manifestirana Božja prisutnost – ona je posljedica i rezultat izgovaranja Božje Riječi. Slava je pojava Božje Riječi.

Sve započinje s Riječju, kao što je Ivan, apostol istine, rekao, „U početku bijaše Riječ i Riječ bijaše u Boga i Riječ bijaše Bog... Sve postade po njoj i bez nje ne postade ništa“ (Ivan 1:1-3).

Sve što je u vidljivom svijetu istina, samo je sjena stvarnosti, a stvarnost je kraljevstvo Božje. U Božjem kraljevstvu sve započinje sa sjenom. Kad je Bog rekao, tada se iz Njegove nutrine to pojavilo prema vani kao Božja slava. I svaka materijalna supstancija u svemiru stvorena je od svjetla Božje slave.

Čovjekov gubitak slave

Kad je Bog rekao Riječ i udahnuo svoj život u čovjeka, On je u njega udahnuo tu istu stvaralačku silu kojom je stvorio čitavi svemir. Jer od iste Riječi je stvoren čovjek, od iste Riječi je stvoren cijeli svijet. Stvarajući čovjeka rekao je, „Čovjek budi! Još jedan govoreći duh kao ja!“ Čovjek je dobio istu stvaralačku silu kao Bog. I ne samo to, nego, kao što piše u Ps.8:5 za čovjeka, „...okrunio si ga slavom i čašću.“ Bog je čovjeka okrunio, ovjenčao, tj. pomazao, prekrrio Svojim slavom. Prvi čovjek je bio vezan s Bogom pupčanom vrpcom i bio obučen u Božju slavu. Nije vidio svoje tijelo zbog Božje slave.

Tek kad je sagriješio spoznao je da je gol. U Post.3 :7 piše, „...spoznali su da su goli...“. U tom trenutku je čovjek pao iz područja otkrivenja, iz duhovnog svijeta, u područje informacija, u materijalni svijet. Odjednom se našao s pet čula – gleda a ne vidi ništa... Pravi svijet, odnosno duhovna stvarnost koja je stvarnija od ove materijalne (u kojoj su anđeli), ostala je iza njega. On je sada vidio samo materijalni svijet. Sa svojih pet čula i razumom (koji funkcionira na osnovu tih pet osjetila prikupljajući informacije), osuđen hodati u tijelu, bez Boga.

Božji plan – širenje Edenskog vrta

Bog je na početku čovjeku dao Svoju slavu, odnosno svoju stvaralačku silu – Riječ, i rekao mu je, Post.1:28, „Budite plodonosni, množite se, napunite zemlju, sebi je podložite! Vladajte ...“ Čime je čovjek trebao napuniti zemlju? Božjom slavom. Adam je trebao napuniti cijelu zemlju manifestiranom, vidljivom Božjom prisutnošću.

Bog je zasadio vrt na teritoriju današnjeg Iraka (Post.2:8). Tu je smjestio čovjeka. Vrt se zvao Eden, što znači nepresušni, neprekidni dotok Božjeg bogatstva, prelijevajući, izobilan, stvoren čovjeku za uživanje. To je bila veoma bogata zemlja, „Zlato te zemlje je dobro, a ima ondje i bdelija i oniksa“ (Post.2:12). Tu je Bog stavio Adama da uživa i rekao mu, „Napuni zemlju mojom slavom.“

Prvi čovjek je imao zadatak da taj mali djelić zemlje, kojeg je Bog stvorio kao Edenski vrt, proširi na cijelu zemlju. Taj zadatak je prenesen i na nas. Isus, posljednji Adam, ponovo je uspostavio glavni, tzv. Abrahamov blagoslov, koji je također prenesen na nas. Stoga je naš zadatak da svaki tamni kut svijeta obasjamo svjetlom Božje slave, da Bog kroz nas sija osvjetljavajući tamu, da na svom teritoriju uspostavimo male Edenske vrtove kroz Abrahamov blagoslov.

Bog je htio proširiti svoju slavu na cijelu zemlju. Izvorni Božji plan bio je da cijela zemlja bude Edenski vrt, kako bi onda Bog mogao spustiti nebeski Eden na zemlju. Bog nikada nije odustao od svog plana. U knjizi Otkrivenja vidimo se će se to i dogoditi – spuštanje nebeskog Jeruzalema na zemlju. I danas Bog želi da imamo „dane neba na zemlji“ (orig. prijevod Pon.Zak. 11:21), da cijela zemlja bude Edenski vrt.

Osujećenje plana

Ali onda se pojavio Sotona. Njegov cilj isti je danas, jučer i zauvijek, on se ne mijenja. Taj cilj je da odvoji čovjeka od blagoslova, od izvora slave. Naime, blagoslov rađa slavu, a blagoslov je riječ – DOBRA RIJEČ – kojom nas Bog oprema za uspjeh, prosperitet i napredak u svakom području života.

Upravo zbog toga je Sotonin zadatak bio da odvoji čovjeka od drveta života, odnosno od Riječi, od Isusa. Sijući u čovjekovo srce sumnju da Bog nešto od njih krije, čovjek je dobio krivu predodžbu o Bogu. Povjerovavši riječi Sotone, čovjek se nanovo rodio, ali na niži nivo. Adam i Eva su se odvojili od Riječi. Kasnije je nevjera u Božju Riječ nazvana grijehom. Grijeh je nevjera da Bog stoji iza onoga što je rekao. Nakon što su se odvojili od Riječi otišli su u neovisnost.

Upravo je iz duha palog Adama prokleta cijela zemlja, iz duha jednog čovjeka prokleta je svo stvorenje. Svijet je, naime, programiran da odgovara na Božju Riječ, odnosno čovjekovu riječ. Pošto je čovjek izgubio Božju Riječ, jadni svijet je odgovarao samo na čovjekovu riječ. Posljedice toga vidimo svuda oko nas.

Sotona je upao i odvojio čovjeka od Riječi, a vidjeli smo da Riječ nosi Božju slavu. Ako te odvoji od Riječi onda nemaš Božju slavu. Blagoslov nosi slavu. Grijeh je blokirao rad blagoslova, blokirao je rad Riječi. Nevjera, sumnja, strah također su blokatori blagoslova.

Bog nije odustao od svog plana

Bog ponovo kreće od Riječi! On nije odustao kad je Adam pao, kad je Sotona oteo sve. Bog nije odustao, nego je opet krenuo sa Riječi – sjemenom. Još na početku je rekao Sotoni, „Sjeme žene će ti glavu satirati“ (vidi Post.3;15). Kad je kasnije našao Abrahama, čovjeka s kojim je sklopio savez, s njim je opet krenuo od Riječi i vjere i rekavši mu „Ne boj se, Abrame, ja sam tvoj štiti i tvoja prekomjerno velika nagrada.“ Abraham nije znao da je Riječ koju mu je Bog rekao sjeme i zato je pitao, „Gospodine, što ćeš mi dati, vidiš da sam bez djece...Eto, nisi mi dao sjeme...“ (Post.15:2-3). On nije znao da je upravo ta Riječ koja mu je izgovorena sjeme koje nosi Božju slavu, te da je samo trebao povjerovati.

No, Bog je bio uporan. Deset godina je učio Abrahama vjeri. Tek kad je Abraham povjerovao vidio je Božju slavu u svom životu, tako da je njegov sluga mogao reći, „Jahve je uvelike blagoslovio moga gospodara i on je postao velik. Dao mu je ovaca i goveda, srebra i zlata, sluga i sluškinja, deva i magaradi“ (Post.24:35). Bog je blagoslovio Abrahama svim vidljivim stvarima koje su Božja slava. Vidljivi znak Abrahamovog saveza s Bogom jest Abrahamov blagoslov. To je slava – vidljivi znak. Božja manifestacija u vidljivoj stvarnosti jest Božja slava.

Da bi nama to bilo jasnije, Isus je rekao Marti, „Nisam li ti rekao da, ako budeš vjerovala, vidjet ćeš slavu Božju?“ (Iv.11:40). To znači da, ako bude vjerovala, vidjet će rezultat Božje Riječi. Isus je rekao, „Blagoslovljeni oni koji nisu vidjeli, a vjeruju“ (Iv.20:29). Dakle, uvijek prvo ide Riječ pa onda Božja slava, jer Riječ nosi slavu – vidljivu, manifestiranu Božju prisutnost. A Bog uživa i čezne za time da se manifestira u vidljivoj stvarnosti. Zbog toga je uspostavljanje kraljevstva zapravo vidljivo kraljevstvo koje trebaš imati u svom životu, a ono mora doći od riječi, vjere i ustrajnosti.

Život u Očevoj slavi

Vidjeli smo da je Adam, kad je pogriješio, spoznao da je gol. Prvo je spoznao, a zatim vidio. Došao je u područje informacije, u područje čula izgubivši ‘prozor’, odnosno čulo koje ‘vidi’ u duhovni svijet. Ali ponovnim rođenjem čovjek opet dobiva to čulo koje se zove vjera. Kad je Adam pogriješio postao je „lišen Božje slave.“ Po zakonu naslijeđa “svi su sagriješili i lišeni su Božje slave“ (Rim.3:23), odnosno lišeni su vidljive, manifestirane Božje prisutnosti. Dakle, Adam je zbog grijeha lišen Božje slave i svi koji potječu od Adama rađaju se goli – nisu obučeni u Božju slavu.

Čak ni djeca svetih (nanovo rođenih) ljudi nisu sveta. Zašto? Zato što ta slava nije izvorno njihova nego se dobiva novim rođenjem i svatko je treba dobiti na taj način. Što se dogodilo sada kad smo se nanovo rodili? Pročitajmo Rim.6:4, „S njim smo zajedno ukopani (orig. suukopani) po krštenju u smrt, da bismo, kao što je Krist uskrsnuo od mrtvih Očevom slavom i mi živjeli novim životom.“ Ovako bismo mogli reći: kao što je Krist uskrsnuo od mrtvih očevom slavom, mi tom istom Očevom slavom živimo u ovom životu.

Piše da je Isus uskrsnuo Očevom slavom. Što to znači? Kako je Krist uskrsnuo Očevom slavom? Što je uzrok slave? Što je nositelj slave? RIJEČ! Riječ je nosila slavu. Isus je imao Riječ. On je uskrsnuo zahvaljujući tome što je proučavao Pismo. U Ps.16:10 je vidio, „Nećeš mi ostaviti dušu u podzemlju ni dati da svetac tvoj vidi trulež.“ Onda je tu Riječ uzeo za sebe, povjerovao u nju i stavio svoje pouzdanje u ono što ona kaže.

Riječ aktivirana vjerom je stvorila pomazanje, odnosno Očevu slavu koja je radila za njega. Zatim je ušao u počinak. Zašto? Zato što je „živa Riječ Božja i djelotvorna“ (Heb.4.12) „da učini ono zbog čega je poslana“ (Izaija 55:11). Riječ je posuda sile, ona je kontejner koji radi za nas, za svakoga. Ti si samo posuda za utjelovljenje.

Isus je tu Riječ primio s vjerom. Kada primiš Riječ s vjerom i govoriš je svojim ustima, onda se ta Riječ aktivira, stvori silu koja se zove pomazanje ili slava, koje onda radi za tebe. To pomazanje je sila koju je Bog stavio na Riječ da učini ono što samo Bog može učiniti. Bog je stavio svoju stvaralačku silu u Riječ. Sada Riječ to radi za Njega. Ovo je važno shvatiti: RIJEČ TO RADI! Riječ je uskrisila Isusa. Isus je primio Riječ sa vjerom i ona ga je uskrisila. U Efežanima 1:18 Pavao moli da nam „Bog, Otac slave, da Duha mudrosti i otkrivenja da ga potpuno upoznate, ...da uvidite koliko bogatstvo slave krije njegova baština među svetima, koliko je u nama koji vjerujemo izvanredno velika njegova snaga ...“

Ta ista sila koja je bila u Isusu, koja ga je uskrisila od mrtvih jest Očeva slava, to je riječ vjere, to je pomazanje, Abrahamov blagoslov, odnosno glavni blagoslov. Dakle, glavni blagoslov je radio i uskrisio Isusa od mrtvih. Glavni blagoslov je Abrahamu donio sina zato što je o njemu morao poučiti svoju buduću obitelj, svoje potomstvo. Glavni blagoslov je vraćao čovjeka u Edenski vrt u kojem nije bilo ni smrti ni bolesti ni siromaštva niti ičeg sličnog. Jer to je bio izvorni Božji plan.

I tako je Isus, kao posljednji Adam, ponovno uspostavio glavni blagoslov – ozdravljao je bolesnike, vraćao vid slijepima, oživljavao mrtve ... Ta ista sila koja je Isusa uskrisila od mrtvih – Očeva slava, odnosno Riječ vjere – ta ista sila je sada u nama. Zašto? Zato što istu Božju Riječ i mi primamo sa istom Božjom vjerom. „Milošću ste spašeni, po vjeri, to ne dolazi od vas, to je dar Božji“ (Ef.2:8). Vjeru crpimo iz Riječi jer Riječ nosi vjeru. Vjera dolazi samo po jednom zakonu – slušanjem Božje Riječi (vidi Rim 10:17). Ne postoji drugi način, ne postoji drugi zakon po kojem ti može doći vjera ukoliko nisi čuo Božju Riječ. Riječ nosi i autoritet i silu i pomazanje i blagoslov i vjeru. Bog je sve to stavio u Riječ da radi.

Dakle, ista sila koja je Isusa uskrsila od mrtvih – Očeva slava (riječ vjere, pomazanje) – nalazi se u tebi zato što si Riječ Božju pohranio u srce i izgovorio je s vjerom. Ona radi za tebe. Sada možeš ući u Božji počinak, stavljajući Riječ u pogon. Možeš staviti Riječ iznad svake svoje situacije, staviti je u pustoš bilo kojeg područja svog života, uzdignut je iznad svake situacije. U kaos života izgovaraj Božju Riječ.

Otac ti kaže, „mojim putem hodi“ (Post.17:1). On radi sa sjemenom, s Riječi, i mi također. Zato izgovori Božju Riječ u svako područje svog života u kojem još ne vidiš pobjedu. Nema beznadne situacije jer Božja Riječ radi. Očeva slava radi. Riječ će donijeti slavu. Pojaviti će se ono što Bog hoće da imaš u svom životu. Sve što je skriveno pojaviti će se u vidljivim prilikama. Ono što je skriveno u tvom srcu pojaviti će se u javnosti da svi vide.

Krist u nama

Rim.5:1, „Opravdani vjerom, u miru smo s Bogom.“ Vjerom smo primili pravednost koju nam je Isus dao. Isus, naime, ne bi uskrsnuo da nas nije opravdao, jer u prethodnom stihu (Rim.4:25) stoji pisano da je On „bio predan zbog naših grijeha i uskrsnuo radi našeg opravdanja“. Ako je bio predan zbog mog grijeha, znači da je postojao moj grijeh, a potom je On predan. Na isti način, postojala je moja pravednost, pa je onda Isus uskrsnuo. On ne bi mogao uskrsnuti da nas nije prije toga opravdao. Stoga „Opravdani vjerom, u miru smo s Bogom.“

Božja Riječ kaže da je plod pravednosti mir – trajni mir – i vjera. Izaija 32:17, „I djelo pravde bit će mir, a rezultat pravednosti – mir i pouzdanje zauvijek.“ Kad si opravdan dobivaš mir, imaš ‘shalom’ – cjelovitost u svakom području života, sve što ti je potrebno.

Dakle, „Opravdani vjerom, u miru smo s Bogom po našem Gospodinu Isusu Kristu po komu smo pristupili vjerom ovoj milosti“ (Rim.5:1-2). Temeljni zakon primanja u kraljevstvu jest vjera.

Sve što ti je potrebno jest Božja slava – Božja prisutnost. Ona ozdravlja, obogaćuje i daje sve što ti je potrebno. A Božje prisutnosti imaš toliko koliko imaš Riječi u svom srcu. Dakle, koliko imaš Riječi toliko imaš Boga, zato što je Bog Riječ – „... i Riječ bijaše Bog“ (Iv.1:1). Koliko god imaš Riječi toliko imaš otkrivenja. Je li to zato što Riječ nosi slavu? Ponovimo, koliko imaš Riječi toliko imaš Boga i toliko ćeš imati slavu Božju, jer se Riječ mora utjeloviti i donijeti to u ovu vidljivu stvarnost ukoliko ustraješ. Ustrajnosti pripada nagrada. Gdje se ta slava nalazi? Ako je Riječ u tebi, a Riječ nosi slavu, ona se sada nalazi u tebi.

„Budeš li vjerovala, vidjet ćeš slavu Božju“

Isus je rekao Marti, „Budeš li vjerovala, vidjet ćeš slavu Božju“ (Iv.11:40), odnosno ako se budeš držala. „Vjera je jamstvo za ono čemu se nadamo, dokaz za one stvarnosti koje ne vidimo“ (Hebr.11:1). Vjera je jamstvo – grčki hupostasis – ona ‘stoji ispod’ ili ‘podupire postojanje nekih stvari’. Dakle vjera se drži i čeka da to manifestira. Vjera daje supstanciju, daje materiju tome što držiš, o čemu si obaviješten, o nevidljivim stvarima. To držiš i to će se manifestirati u tvom životu. I sve s čim si ‘zatrudnio’ u svom srcu – maternici svoga duha – sve će se pojaviti u vidljivoj stvarnosti i pojaviti će se Božja slava. Ono što si začeo mora se manifestirati iz tebe prema vani, gdje god da se nalaziš, u koji god dio svijeta da otiđeš.

Na isti način, čovjek koji je pod prokletstvom može seliti u najprosperitetnije zemlje svijeta u potrazi za boljim životom, ali on će i dalje imati rezultate prokletstva jer oni dolaze iz njegovog srca. Gdje god da ide, on sa sobom nosi svoje srce, svoj način razmišljanja. Ne može pobjeći od toga.

Ali ako u svom srcu imaš otkrivenje Abrahamovog blagoslova, ako u srcu nosiš Božju Riječ s vjerom i ispovijedaš je, bez obzira u koju zemlju da otiđeš, ti sa sobom nosiš to bogatstvo. Postaješ bogat i obogaćuješ sve oko sebe, jer blagoslov izlazi iznutra prema van, iz čovjekovog srca.

Iz tvog srca izlaziti će blagoslov, ne samo za tebe i tvoju obitelj, nego za sve ljude oko tebe. Čitavo stvorenje to čeka. „A stvorenje bijaše podvrgnuto ispraznosti, ne svojevolarno, nego zbog onoga koji ga podvrgnu, u nadi da će se samo stvorenje osloboditi od ropstva raspadljivosti, da sudjeluje u slobodi slave djece Božje. Jer znamo da sva stvorenja zajedno uzdišu i da se sva skupa nalaze u porođajnim mukama sve do sada“ (Rim.8:20-22), čekajući objavu sinova Božjih da ih blagoslove. Čekaju da ih blagoslovimo, da ova pustinja oko nas postane dolina blagoslova.

„Držim doista da sve patnje sadašnjeg vremena nisu ništa prema slavi koja će se objaviti na nama.“ Stoga ustrajnost, traženje Božjeg lica i Njegove Riječi te ispovijedanje Riječi mora biti sve jače. Kraljevstvo Božje „siloviti grabe“ (Mt.11:12). Ali ljubav Božja nas vodi. Ako si vođen ljubavlju, onda radiš radi Isusa i radi evanđelja, da bi drugi spoznali da je Abrahamov blagoslov njihov.

Na pionirima je veći pritisak, ali je i velika milost. Znam da je na nama velika milost, veliki ulog. A tisuće anđela nam služe. Zato idimo naprijed!